

Szovjet tapasztalatokból...

Kitartóan harcoljunk a technikai fejlődésért

A párt azt tanítja, hogy a tudomány és a technika nem vesztegetheti egy helyben. Ez egyben meghatározza a párt-szervezetek feladatát is. A párt-szervezetek és a pártmunkások nem szorítkozhatnak csupán arra, hogy helyes irányelveket állítsanak fel. A termelés állandó tökéletesítése érdekében átfogó szervező és politikai munkát kell folytatniuk, biztosítaniuk kell az összes dolgozók politikai és termelési tevékenységének magasabb színvonalát.

A technikai haladás egyik legfontosabb előfeltétele, hogy kiirtuk a nagyképűséget, az önhittséget, a bürokratizmust. A párt-szervezeteknek és

a pártalapszervezeteknek az a kötelessége, hogy a tapasztalható hibák elvszerű bírálata és önbírálata alapján, alaposan megvitatassák az ipari munka időszerű kérdéseit.

Olyan légkört kell teremteni, amely elviselhetően a nyárspolgári nyugalmat kedvelő és maradi emberek számára.

Köztudomású, hogy minden ügy sikerét a káderek döntik el. Az új technika és az élenjáró technológia fejlődése és meghonosítása elsősorban annyit jelent, hogy az iparvállalatok és intézmények vezető kádereinek kiválasztásánál és elosztásánál számbevallásuk a technikai haladás feladatait. A párt-szervezetek harca a káderek helyes kiválasztásáért és elosztásáért — a technikai haladás egyik legfontosabb eszköze.

A technikai haladás nagy mértékben függ a mérnökök, a technikusok, a munkások kezdeményező kedvétől. Ezért

a párt-szervezetek egyik legfontosabb feladata, hogy kibővítsék az alkotó kezdeményező erőt,

vonják be az új technikáért vívott harcba az összes szakembereket és munkásokat.

Minél szélesebb a munkás látókör és minél magasabb a képzettsége, annál tökéletesebben látja el feladatát. Ma már a párt-szervezetek több figyelmet fordítanak az esti iskolákra, a levelező tagozaton való tanulásra, a szakmai továbbképző tanfolyamokra, az élenjáró tapasztalatok, a technika propaganda iskoláira.

A szocialista munkaverseny pártirányítását is át kell szervezni. Ennek kapcsán nagyobb figyelmet kell fordítani a termelési tökéletesítésére, az új technika és technológia bevezetésére, a maradiság elleni harcra.

Az újítók nevelésének nincs erőteljesebb fegyvere, mint a munkaverseny.

A munkaversenyben még sok a formalizmus és ezt csak tökéletesebb irányítással, azzal tudjuk kiküszöbölni, ha a verseny résztvevőit a termelés legégetőbb problémáinak megoldására ösztönözzük. Nem szabad megfeledkez-

nünk a helyes üzemszervezésről sem, mert csak ezzel tudjuk biztosítani a termelékenység állandó emelését, az élenjáró technika és technológia alapján. Tudjuk, hogy számos vállalatnál még nem szakították a tervszerűtlen termeléssel, a hajrázással. Ez természetesen a technikai fejlődésben is megmutatkozik, és tervezés megszervezésében tapasztalható hibák következtében a korszerű gépek rosszul használják ki és a termelés fokozódó gépi ellátottsága nem vonja maga után a termelékenység emelkedését.

A párt-szervezeteknek tehát feltétlenül fel kell számolniuk a termelés vezetésében tapasztalt hibákat. De nem elég, ha általános utasításokat adnak, vessenek véget annak a gyakorlatnak, hogy a vállalatok munkáját a globális lervteljesítés alapján bírálják el, alaposan tanulmányozzák a technika, a takarékos, a munkaszervezés kérdéseit, folytassanak élő szervező munkát a vezető káderekkel, a szakemberekkel, a munkásokkal, harcoljanak kérelmetlenül az önköltség és maradiság ellen.

Schönig Herman „varázsműhelyében”

Valahogy ne-héz röviden írni Schönig Hermanról úgy, hogy az tökéletesen ábrázolja őt. Olyan dolgot ez, mint amikor ezer gonddalot egy szóban akarunk tömöríteni. Mert Schönig Herman ezermester és így nem tudni, hogy a bányász, a lakatos, a hegesztő, egyszóval a mindenhez értő ember melyik oldalát mutassuk be.

A „varázsműhelyében” beszélgetünk vele. Ki tudná felsorolni, mi minden található itt. A falon szabályos sorrendben különböző méretű horgászbotok árulkodnak a házigazda sport szenvedélyéről. Egy padra kis köszörű van erősítve, a sarokban pedig maganyomású carbithesztő húzódik. A kis asztalon már bevégzett és még készülő fében lévő kézimunkák, csepe-becek sorakoznak. A többi között kis méretű pisztoly öngyújtó Schönig elvtárs saját eldondolása. A másik oldalon kis bambuszfa, alatta különböző majomfigurák, a most készülő majomzenekar tartozékai. Nehezen lehetne kétségbevonni, amit Schönig elvtárs szerényen, de hangjában mégis valami érezhető büszkeséggel: „Olyan munka nincs, amit el nem végeznék”. Sokan tudják ezt róla. A trósziben kis csillék, kis lámpák bizonyítják Schönig elvtárs ügyességét. Hirtelen a falon függő hátizsákra

mutat és csak annyit mond. — „Ezt is magam készítettem”. Közben meg tudjuk azt is, hogy a hátizsákot az elmúlt héten gombával szedte tele. Tehát gombásznai is szokott. De ügyességéből jut a családnak is. A kisfiúnak játékautót készített.

A fő foglalkozása természetesen bányász. Tizenöt éve vajúr már, még pedig nem is akármilyen. Jó munkájáról oklevelek és a Munkádemérem aranyfokozata tanúskodik. Nem tartozik a fiatalok közé már, de minden munkaversenyből kivész a részét. A saját szavait idézem, amikor leírom: „Becsületesen, hiányzás nélkül, évről-évre elvégzem a munkát. De nem is panaszkodhatok. A havi átlagkeresetem nem igen van 2500 forint alatt. Évenként pedig jól jön a nagyszegű húspénz”. Így érthető, hogy nagy világvevő rádiót, új bútorokat, szőnyegeket lehet találni, Schönig Herman lakásában.

Nem lehet erről röviden írni. Annyit azonban mindannyian megismerhetünk, amit Schönig Herman elvtárs tud és, amire felépíti nyugodt, boldog életét. A jól végzett, becsületos munka adja az emberi élet tartalmát, amiből aztán arra is futja, hogy az ember közben ezermester is legyen. Persze, ha megvan az ügyessége hozzá. Hogyan lehet ezt elérni, azt szívesen megmagyarázza mindenkinek Schönig elvtárs szemléltető példákkal is bizonyítva, saját kis „varázsműhelyében”.

Kitüntetések

Első ízben kapják meg bányászaink a „Szakma kiváló dolgozója” címet, a vele járó pénzjutalommal. Ez a nagy dícsőséget jelentő cím, további jó eredményekre serkentő bányászainkat.

Ferenc-bányánál Schaller András vajúr és Pál Miklós kapták meg ezt a címet. Valamint 1753,20, illetve 1485,60 forint pénzjutalmat. A Beszálló-aknánál Demek Tibor és Vörös Jenő vajúrok a kiváltak. A cím mellé 1723,30, illetve 1946,76 forint pénz-

jutalmat is kaptak. A Vegyesüzemnél a fatelep munkásai közül Jeney Sándor, Burs János és Gergely Jenő, valamint Kókai László gépkocsivezető kapták meg ezt a kitüntetést. Sorrendben 809,29, 616,47, 822,24 és 650 forint pénzjutalommal.

Amikor sok szerencsét kívánunk a kitüntetetteknek, a nagyszerű eredmények által elért megérdemelt címhez, további jó munkát kérünk tőlük, mindnyájunk boldogulásának érdekében.

Bányásztanuló toborzás Lajoskomáromban

muzsikálnak, azoknak biztos jó életük van.

Sok szülő azzal akarta visszatartani a fiát, hogy a bánya veszélyes, mindig ki van téve a halálnak a bányász, nincs biztosítva, hogy kijön e még valamikor a föld gyomrából. Itt aztán a felvilágosító szó segített, melyet öreg bányászaink — az aggódó szülőikkel egyidősek — adtak meg. Az egyik nevelő így beszélt a hajthatatlanul látszó szülővel: „Ha 15 évvel ezelőtt mondja, elhiszem, igaz van. De ma már 1955-öt írunk és azóta nemcsak a Dunán folyt el sok víz, hanem sokat változott a bánya is. A felszabadulás után meg csak hogy ablakot nem csináltattak rá. Gépek dolgoznak mindenütt, amerre járunk a bányában, csak gépet látunk, ma már öröm a bányába lemenni. En akkor vagyok beteg,

ha nem tudok a bányába lemenni”.

Ezt a véleményt tovább erősítették azok a fiatalok, akik már befejezték az iskolát. Bizony ilyenkor a makacsodó szülő meghátrált, mert az igazságnak nem lehet ellentálni. És az igazság az, hogy minálunk legfőbb érték az ember. Vigyáznak rá mindenütt a bányában, az országban. Bányászaink egész forradalmat csináltak a faluban, felgyújtották a fiatalok szívét, mindegyikében ott parázslott a vágy — de jó lenne bányásznak lenni.

Este 7 órakor zsúfolásig megtelt a falu kultúrotthona. A vezető elvtársak panaszkodtak, hogy kicsi a hely, de örültek is, mert kiérződik a kultúra utáni vágy a faluban. Az előadás megkezdése előtt Véber László elvtárs, a Vájártanuló Iskola igazgatója beszélt az iskoláról, a bányá-

Sokat tanult Bali István a DISZ vezetőképző iskolán

Először akkor találkoztam Bali István elvtárral, amikor a csopaki DISZ vezetőképző tábora indult. Mintha napokkal ezelőtt történt volna mégis, ahogy most elbeszélgettem vele, a szavai elárulták, hogy rengeteget tanult. De mielőtt arról írniánk, ismerjük meg közelebbről őt magát személyesen.

Az elmúlt év őszén jött a bányába. A hadseregtől szerelt le, az apja is bányász és úgy gondolta, hogy ő is erre a szakmára alapozza az életét. A DISZ szervezetnek 1950 óta tagja, nem volt sohasem vezető funkcióban, dolgozott, mint a többi hozzá hasonló DISZ tag, lelkesen, odaadással. Közben a termelő munkában is kiemelkedő eredményeket ért el. Hiányzása nem volt, és százalékaik talán átlagosan úgy lehetne meghatározni, hogy a havi keresete nem igen volt 3000 forint alatt. Ezért pedig, ahogy ő mondja: „Meg kellett dolgozni.”

Mindezeket ismerve, természet-

tes, hogy a többi ifjúmunkás is DISZ vezetőségi tagnak választotta ez év tavaszán. Nem tudta hol kezdje a DISZ munkát, nem látta világosan feladatát és az Ernőbánya DISZ szervezete nem tudta megfelelő helyre irányítani.

Bali István elvtárs életében komoly fordulópontot jelentett, hogy részt vett a DISZ csopaki vezetőképző tábora során. Szinte alig győzi követni az ember szavait, amikor arról beszél, hogy mi mindent tanult. Megértette a különböző előadásokon hallottakat, és nemcsak látta, hogy mit jelentenek a DISZ kongresszusi határozatok, hanem tudja, hogyan kapcsolja össze saját gyakorlati munkájával, hogyan valósítsa meg a saját területén. Visszaérkezve szeretne beszámolni DISZ vezetőségi gyűlésen a szerzett tapasztalatairól, és végre elősegíteni, hogy az alapszervezet élete — elsősorban a vezetőségi tagok munkájának elkezdésével — minél előbb fellendüljön.

A Beszálló-aknán nincs meg a csillesúly

Sok bányász panaszkodik azért, hogy nincs meg annyi köbméter szene, amennyit ő csillére átszámítva megrak. Ez bizony előfordul, azonban ennek az az oka, hogy vannak csapatok, amelyek nem rakják meg úgy a csillét, hogy legalább az előírt súlya legyen.

A Beszálló-aknán a 300-as front egyik harmada sem éri el a csilleátlagot, az első harmad 140 megvizsgált csilléjéből 530 kifős átlagsúly jött ki, hasonló a helyzetet a második és a harmadik harmadnál is. Így aztán nem lehet csodálkozni, ha a reklamációnak nincs igaza. Általában a Beszálló-aknánál az a hiba, hogy egy-két csapat kivételével, valamennyi kis csapat is mélyen átlagsúly alatt tölti a csillét. Ezért látni annyi félíg megrakott csillét a bányában, ez okozza az ürescsille hiányát, illetve a várást.

A többi bányában elfogadható a csillesúly, s ezért a Beszálló-aknai csillelőknek jobban meg kell ragni a csilléket. A kis csapatok vajúrjai is bővebben lapátolják a szenet a csillékbe, mint eddig tették, mert hiába számítják át a csillét köbméterre, ha a csille félíg üresen fut ki. Az Alkormány ünnep és a bányásznap versenye úgy lesz eredményes, hogyha jól megrakott tele csillékkel biztosítunk zavartalan üzemeltetést, jó munkafeltételeket.

Lehet jelentkezni a Dolgozók Iskolájába

Ismét megkezdődik Várpalotán a dolgozók iskolájának esti tagozata a 7. és a 8. osztály elvégzésére. Felhívjuk azoknak a dolgozóknak a figyelmét, akik tanulmányaikat folytatni kívánják,

jelentkezzenek sürgősen, hogy az iskola vezetősége a beiskolázást és a tanszerek megrendelését intézni tudja. Jelentkezni a Személyzeti Osztályon lehet.

Hornyacsék János

Táppénzcsalók

A becsületos dolgozók munkatelményét hátráltatják a hiányzók. Azok, akik nem járnak műszakra, kétféle okból hiányoznak, vagy betegek, vagy igazolatlanul mulasztanak. A betegek is több „alsoportra” oszlanak. Van olyan beteg, aki igénykér meggyógyulni, munkába állni, és van olyan, aki meg nem engedett eszközökkel húzza betegségének időtartamát, magyarul mondva táppénzcsaló.

Burián Júlia 10 napos gyógyulási időt kapott két napi kórházi fekvése után. Önkényesen levette a kötést, ezzel megakadályozta, hogy a gyógyulás folyamatos legyen, táppénzét jogosulatlanul vette fel, táppénzcsalóvá vált. Pál István a táppénzét nem a beteg-

ségének gyógyítására használta fel, sőt az előírt gyógyszereket sem szedte. Nyilvánvaló, hogy nem akart meggyógyulni, húzta a betegségének idejét és így táppénzcsaló lett.

Ha azt nézzük, hogy az ilyen mulasztók is milyen kárt okoznak a termelésnek, érthetővé válik, hogy a trószit a második negyedében 16.400 tonna szénrel lemaradt. A betegellenőrkön múlik, az ilyenfajta táppénzcsalók leleplezése, minél előbb munkába állítása, s ezen keresztül a lemaradás hehozása is. Reméljük, hogy a szakszervezet ellenőrző munkája nyomán belátják azok, akik a betegségüket erőszakkal hosszabbítják, hogy ez család a dolgozó néppel szemben.

szatról, elmondta, hogy mi vár a fiatalokra. Majd megkezdődött a „Pettyes” előadása. Az a szeretet, ami a közönség tapsából kiérződött, arra buzdított minden szereplőt, hogy tudása legjavát addja. Dícséret illeti Montli Lászlót, Marton Györgyöt, Supkai Belánét, de minden egyes színjátszót, akik segítettek a falu kultúrához juttatni.

Fél 12 órakor lett vége az előadásnak, utána táncra perdültek a falu fiataljai, közösen szórakoztunk. Jövő éjjel után, amikor elváltunk, az Ikarusz kocsi felcsendült a bányászhimnusz szárnyaló dallama. Ugy váltunk el már a falu fiataljai közül tiztől, hogy szeptemberben a vajúriskolában találkozzunk. Ugy érezzük, hogy teljesítettük azt a feladatot, amivel megbíztak bennünket és a bányásztoborzással nemcsak a fiatalok, a bányászok, hanem az egész népgazdaságunk jövője érdekében tervünk jár jól, erősödik.

Bálint Miklós